

Dve deti nastúpia do vlaku.
Vystúpi z neho iba jedno...

NIKTO NIČ NEVIDEL

IKAR

ANDREA MARA

**NIKTO
NIČ
NEVIDEL**

ANDREA MARA

**NIKTO
NIČ
NEVIDEL**

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Nikto nič nevidel

Andrea Mara

NO ONE SAW A THING

Copyright © Andrea Mara, 2023

First published as NO ONE SAW A THING in 2023 by Bantam,
an imprint of Transworld. Transworld is part of the Penguin Random House
group of companies.

Translation © 2024 by Jana Seichertová

Jacket photographs © Alamy and Shutterstock

Author photograph © Meabh Fitzpatrick

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9596-4

*S láskou venujem kráľovnej bojovníčke
Alice Hayesovej*

1

Kiežby Sive nepovedala dievčatám, aby bežali dopredu.

Kiežby si jej vydavateľka vybrala na svoj telefonát inú chvíľu.

Kiežby nespomalila a nepozrela na displej mobilu.

Kiežby vo vlhké augustové pondelkové ráno dala prednosť klokanke pred drahým, ale ťažkým detským kočíkom, vhodným na prechádzky po predmestí Dublinu, no celkom nevhodným do londýnskeho metra.

Kiežby.

Ako takmer každú pohromu aj túto nespôsobila jediná udalosť, osudové rozhodnutie alebo nepriaznivá konštelácia hviezd, ale veľké množstvo malých nečakaných zvrátov, ktoré sa stali v to predpoludnie.

Kiežby nešli na neskoré raňajky práve ten deň.

Kiežby si nevybrali na cestu do Londýna práve ten týždeň.

Kiežby sa Aaronovi priatelia nechceli stretnúť po dvadsiatich rokoch, aby pochopili, kto v živote víťazí.

Kiežby, kiežby, kiežby.

Ibaže teraz je Sive tu, uprostred dopravnej špičky v metre. Jednou rukou tlačí kočík z výťahu na horúce, replnené

nástupište a druhou zúfalo hľadá telefón. Kto jej volá o pol deviatej, keď si v práci vzala voľno?

„Nezastavuj, Faye, naskoč doň s Beou!“ zavolá za svojou šesťročnou dcérou, keď sa obe dievčatá ruka v ruke priblížia k otvoreným dverám vlaku. „Som hneď za vami!“

Telefón jej ďalej bzučí, a keď ho konečne nájde, prizmúrenými očami pozrie na displej. Okuliare na čítanie – novú, nevítanú pomôcku – nechala v hotelovej izbe, ale aj bez nich sa jej podarí rozlúštiť meno volajúceho. Caroline. Jej vydavateľka. Vydavateľka, ktorá vie, že odcestovala, ale naschvál na to zabudla. Sive tlačí kočík ďalej a chystá sa odmietnuť prichádzajúci hovor, keď vtom zvonenie stíchne. Teraz, keď sa ocitli v podzemí, možno stratila telefónny signál. Zdvihne zrak, hľadá, kde sú dcéry. Kúsok pred sebou zbadá dve ružové džínsové bundy, jednu malú a druhú ešte menšiu. Nástupište zaplavené cestujúcimi, tlačiacimi sa do vlaku, sa vlní ako more. Sive sa pretískajú tlačenicou, mrmle „s dovolením“ a „prepáčte“ a zároveň si uvedomuje, že turistická zdvorilosť jej na tomto mieste nepomôže. Vlna ľudských tiel ju pomaly, ale isto nesie k dverám, niekoľko metrov za jej deťmi. Cez úzku medzeru v mori cestujúcich Sive zbadá Faye, ako nastupuje do vlaku. Drží Beu za ruku a jej dvojročná sestrička doň nastúpi tiež.

A potom sa dvere sčista-jasna zatvoria.

Jej deti uväznené vo vagóne pozerajú von.

Sive stojí na nástupišti a pozerá dnu.

So srdcom v hrdle sa odhodlane vyrúti k zatvoreným dverám. Kočík, pred chvíľou ťažký a nepraktický, jej teraz posluží ako účinné baranidlo. Pretískajú sa medzi cestujúcimi a volá na deti, ale márne. Vlak sa pomaly pohne a Faye rozšíri oči od strachu. Zjavne si až teraz uvedomila, čo sa stalo.

„Vystúpte na nasledujúcej zastávke!“ zakričí Sive. „Faye, nasledujúca zastávka!“ Ukáže prstom dopredu a dolu. Vie, že dcéra ju nepočuje a ani jej nemôže rozumieť, ale dúfa, že niektorý dospelý vo vagóne jej signál pochopí správne a na nasledujúcej zastávke vysadí deti z vlaku.

A tak vlak odváža šesťročnú Faye aj dvojročnú Beu a bezmocná, vydesená Sive bezradne stojí na nástupišti.

Adrenalín alebo duchaprítomnosť, ktorá ju prinútila zakričať za Faye, z nej postupne vyprchajú. Končatiny má teraz akoby uvoľnené a zároveň stuhnuté, slepo hľadá na zadné svetlá odchádzajúceho vlaku. Ježišikriste. Jej deti sú vo vlaku, v osemmiliónovom meste, v pondelkovej rannej špičke. Bez nej. Bez dospelého. Dočerta, čo má urobiť? Pokúsiť sa dostať na nasledujúcu stanicu? Bežať tam? S kočíkom? Zastaviť taxík? Zavolať políciu? Opustiť stanicu jej pripadá nelogické. Čo ak sa sem deti vrátia a ju tu nenájdu? Lenže ako by sa sem mohli vrátiť? Všimol si niekto vo vlaku, čo sa stalo, a privezie ich späť? Sú dnes ľudia schopní takých láskavých skutkov? Žena stojaca vedľa nej na nástupišti sa jej prihovori. Sive sa horko-ťažko vzchopí a prinúti sa počúvať.

„... tak zostaňte tu a ja nájdem niekoho, kto vám pomôže,“ vraví jej žena. „Okej?“

Sive bez slova prikývne.

„Muž, ktorý stál vo vagóne vedľa vašej dcérky, vás počul. To ste videli, však?“

Sive si to nevšimla.

„Pozrel na vás a zdvihol palec. Vaše dieťa vyloží na nasledujúcej zastávke. Stačí, ak vás tam dostaneme, ale najprv musíme nájsť niekoho s vysielaczkou.“

Sive znovu prikývne. Je zmätená, vďačná a zároveň vydesená.

„Nasledujúci vlak by mal prísť o štyri minúty. Idem niekoho pohľadať. Zostaňte tu.“

Sive poslúchne, automaticky hojdá kočík a díva sa na koľaje miznúce v tuneli, akoby sa jej deti mohli z neho zázračne vynoriť, ak si to bude dosť vrúcne želať. Napokon zdvihne zrak k tabuli s informáciami o príchodoch vlakov. Ďalší príde už o tri minúty. Toľko ešte vydrží. Ale kam zmizla tá žena?

Rozhliadne sa okolo seba. Kde sú zamestnanci metra? Na nástupište sa hrnú ďalší cestujúci, strkajú sa a predbiehajú. Horúčava je takmer neznesiteľná a dieťa v kočíku sa rozfňuká. Sive ho pohladká po líčku a ďalej hojdá kočík. Preboha, preboha, preboha. Nech sú v poriadku. Nech sa nestratia v tomto obrovskom meste. Zostať tu jej zrazu pripadá nesprávne. Ako môže stáť na nástupišti, keď jej deti uháňajú vo vlaku do neznáma? Obráti kočík, keď vtom k nej pristúpi muž v krikľavej oranžovej bunde.

„Vaše dieťa sa nachádza vo vlaku Central Line, ktorý práve odišiel smerom na Oxford Circus, pani? Povedali by ste mi jeho meno a vek?“ Vecný a rozumný prístup. Presne taký, aký súčasná situácia vyžaduje.

„Ide o dve deti,“ zadychčane vyhrkne Sive. „Faye má šesť a Bea dva.“

Muž zdvihne vysielacku. „Môžete ich opísať? Čo majú na sebe?“

Kriste, čo im ráno obliekla? Nedokáže jasne uvažovať. Dýchaj. Sústreď sa. Teraz nie je vhodná chvíľa na nervové zrútenie. Nasilu upokojí myseľ a predstaví si svoje deti, tak ako ich videla len pred niekoľkými minútami. „Obe majú na sebe ružovú džínsovú bundu. Navlas rovnakú.“ Muž povzbudivo kývne hlavou, aby pokračovala. „Faye má blond vlasy a Bea svetlohnedé ako ja.“ Zarazí sa. Ako by ich ešte

opísala? Sú zábavné, vtipné, chutné, otravné, rozkošné, neznesiteľné... a teraz sú preč. „Pod bundou majú šaty, Faye svetlosivé a Bea fialové. Obe sú v béžových sandáloch. Faye má batoh s motívom z filmu *Ladové kráľovstvo II*. Bea má batoh s obrázkom zo seriálu *Labková patrola*.“

Muž už nepočúva. Pri ústach si drží vysielачku a niekomu opakuje všetko, čo mu Sive práve povedala. Dve deti, šesťročná a dvojročná. Celkom samy na Oxford Circus. Alebo nie. Doriti.

Do príchodu nasledujúceho vlaku zostáva jedna minúta. Sive teraz hojdá kočík prudšie.

„Mám to na chvíľu vziať za vás?“ ponúkne sa žena. Sive na ňu prvý raz poriadne pozrie. Je trochu staršia než ona, možno štyridsaťpäťročná. Má kučeravé hnedé vlasy a láskavé hnedé oči.

„Och, nechcem vás zdržiavať – pravdepodobne ste na ceste do práce,“ odvetí Sive, keď si všimne šnúrkou na žienom krku.

„Dnes som vyšla z domu včasnšie, takže mi to neprekáža. Váš vlak tu bude už každú chvíľu. Mám ísť s vami?“

„Preboha, to od vás nemôžem žiadať,“ dôrazne vyhlási Sive, no v duchu si zúfalo želá, aby žena presne to urobila.

Muž s vysielачkou, obrátený chrbtom k nim, sa zrazu otočí. K nástupištu sa približuje vlak. Žena jej vezme kočík, vykročí s ním k otvárajúcim sa dverám a postaví sa do radu za nedečkavých cestujúcich. Muž sa usmeje na Sive a zdvihne palec. „Majú ich,“ zvolá. „Chodte rovno na nasledujúcu zastávku. Oxford Circus. Moji kolegovia vám tam už pomôžu, pani.“

Sive sa takmer podlomí kolená, ale žena na ňu volá a súri ju, aby nastúpila do vlaku.

Dvere sa už zatvárajú, žena jej máva a muž sa usmieva. Všetko dobre dopadne.

Je to najdlhšia cesta Sivinho života, aj keď netrvá dlhšie než minútu. Všetko je okej. Jej dcéry sa našli. Majú ich. Zostanú s nimi. Nenechajú dve dievčatká na nástupišti samy čakať na svoju matku. Na svoju debilnú matku. Ježišikriste, ako to vysvetlí Aaronovi? To je vedľajšie. Teraz záleží len na tom, aby sa dostala na tú zastávku a zase uvidela svoje deti.

V horúcom, dusnom vagóne sa jej ťažko dýcha. Sive sa zmocní slabý závrat a nevoľnosť, po každom plytkom nádychu sa cíti horšie. Cestujúci okolo nej sa držia tyčí, čítajú správy v telefónoch a o jej utrpení nemajú ani potuchy. Netušia, že si zúfalo želá, aby sa ten prekliaty vlak ponáhlal a čo najskôr ju priviezol na stanicu Oxford Circus. A potom tam zrazu je. Dvere sa otvoria. Sive vytlačí kočík na nástupište, rovno do ďalšej tlačenic. Kde sú? Doriti, mala sa toho muža spýtať, kam má ísť, keď sem príde. Možno si ju zamestnanci metra nájdu. Alebo tu majú nejaké miesto, kde si rodičia môžu vyzdvihnúť stratené deti? Odrazu to uvidí. Na konci nástupišta. Záblesk svetloružových džínsov a svetlohnedých kučier. Sive sa rozbehne.

„Bea!“ Schmatne dvojročnú dcérku, pevne ju objíme a zaborí tvár batolaťu do vlasov. „Je mi to nesmierne ľúto, srdiečko. Veľmi si sa bála? Faye sa o teba postarala?“

Žena v oranžovej bunde sa chápavo usmeje.

„Ahoj, zlatko. Som Rita,“ prihovori sa dievčatku. Zjavne ju teší, že aj ona sa trochu zaslúžila o šťastný koniec príbehu. Keď nežne potľapká Beu po pleci, Sive jej opätuje úsmev.

Bude Rita alebo jej kolegovia z bezpečnostnej služby potrebovať dôkaz, že Sive je matka dievčat? Beino objatie by ako dôkaz malo stačiť, a keby nie, šesťročná Faye je dosť stará, aby potvrdila jej totožnosť.

Faye.

Sive sa rozhliadne okolo seba.

„Kde je Faye?“

Rita sa zatvári zmätene. „Kto?“

„Moje druhé dieťa.“

„O ďalšom dieťati sa mi nezmienili.“

Sive počuje slová, ale nerozumie im. Žena nemohla povedať tie slová. Napriek strachu, ktorý ju zaplavuje, to skúsi znovu.

„Moja šesťročná. Faye. Nebola s Beou?“

Rita sa zatvári vystrašene. „Prikázali mi, aby som hľadala dievčatko v ružovej džínsovej bunde.“

„Dve dievčatká v ružových džínsových bundách. Dve.“ Sive zvyšuje hlas. Jej panika rastie. „Boli spolu. Faye... Faye má šesť rokov. Bola s Beou.“ Obráti sa na mladšiu dcéru, ktorú ešte vždy objíma. „Kde je tvoja sestra, srdiečko? Bea, kde je Faye?“

„Pleč,“ odvetí dievčatko. „Faye pleč.“

2

V tej chvíli sa rozpúta peklo, aspoň v Sivinej hlave. Rita – ani žiaden iný zamestnanec na stanici – nemá jej dcéru. Zatiaľ čo ona cestovala vlakom sem, staršia dcérka mierila niekam inam. Je ešte vo vlaku? Alebo na nástupišti? Možno práve vychádza zo stanice. Lenže to by Faye neurobila. Zo stanice by isto neodišla. Iba ak by si myslela, že tak najrýchlejšie nájde matku.

„A čo ten muž vo vlaku?“ vyrazí zo seba, od paniky nahlas dychčí.

Rita sa zatvári zmätene. „Muž?“

„Tá druhá žena tvrdila, že vo vlaku bol muž, ktorý ma videl na nástupišti a zdvihol palec.“ Uvedomuje si, že jej slová znejú skomolene, ale nedbá na to.

„Druhá žena?“

Sive letmo zavrie oči a nasilu spomalí.

Zostaň pokojná.

„Jedna žena na Bond Street si vo vagóne všimla muža. Keď som zakričala na Faye, aby na nasledujúcej zastávke vystúpila, údajne palcom naznačil, že ma pochopil. Myslela som si, že s nimi vystúpil – a preto sme dostali správu, že sú tu a že práve tak sa Bea dostala sem. Och, ježiši.“

Rita prehovorí do vysielacky. Príde ďalší zamestnanec v oranžovej bunde. Zo staničného rozhlasu zaznie hlásenie, ale Sive sa naň nevie sústrediť. Je na smrť vydesená. Dvíha sa jej žalúdok. Panikári. Bea opretá o jej bok. Kočík stojaci vedľa nej. Očami preletí davy cestujúcich. Jedni sa hrnú dnu, druhí von. Ďalší vlak. Ďalšia tlačénica. Ďalší zhon. Nijaký náznak. Nijaká stopa. Nijaká Faye.

Nieкто volá políciu. Možno Rita alebo niektorá jej kolegyňa. Ďalšie hlásenia. Ďalšie oranžové bundy. Ďalšie znepokojené tváre. A stále nijaká Faye. Policajtká. Žiadosť o fotografiu, najlepšia by bola dnešná. Položené otázky. Poskytnuté opisy. Zapísané poznámky. Odoslané fotografie. Tváre rozmazané slzami strachu. Môžete niekomu zavolať? spýta sa jej nieкто. Manželovi. Musí zavolať Aaronovi.

Napokon podá telefón Rite a je to ona, kto vybaví ten strašný telefonát s jej manželom. Robíme všetko, čo môžeme. Som si istá, že ju rýchlo nájdeme. Všetci hľadajú, isto ju čochvíľa nájdú. Ružová bunda. Sivé šaty. Běžové sandále. Blond vlasy. Netušíte, kam by asi išla, keby zistila, že sa stratila? Pravdaže sa môžete porozprávať s manželkou.

Aaron kričí. Sive sa musí upokojiť. Snaží sa mu to vysvetliť. Vysloví slová, ktorým v tej chvíli ani sama neverí – Faye sa čochvíľa objaví. Už. Každú minútku.

Lenže to sa nestane.

3

Volá sa Tim. Ten muž, ktorý vysadil Beu z vlaku. Teraz stojí pred Sive a niečo vysvetľuje, no do jej mysle neprenikne ani slovo. Rita zase hovorí do vysielacky a policajtku, ktorá sa predstavila ako strážnička Denhamová z Britskej dopravnej polície, kladie Timovi otázky. Sive si pritiahne Beu bližšie k sebe a prinúti sa počúvať Tima.

„Moja priateľka vystúpila na Bond Street, a keď som jej mával na rozlúčku, zbadal som kričiacu ženu,“ vysvetlí policajtku. „Až vtedy som si uvedomil, že rovno vedľa mňa stojí dievčatko.“ Ukáže na Beu. „Dovtípil som sa, čo sa stalo, že matka na ňu volá, aby vystúpila na nasledujúcej zastávke.“

„A čo to druhé dieťa?“ spýta sa strážnička Denhamová.

Tim pokrúti hlavou. „Je mi ľúto. Iné dieťa som vo vlaku nevidel.“

Sive má pocit, že sa poveracia.

„Ale bola v ňom,“ vyrazí zo seba. „Nastúpila tesne pred Beou. Ako je možné, že ste ju nezbadali?“

Tim pokrčí plecami, no rýchlo sa spamätá. „Prepáčte... Niekoľko sekúnd mi trvalo, kým som pochopil, čo kričíte, a vagon bol plný cestujúcich.“ Zdvihne ruky, akoby sa

ospravedlňoval. „Potom som si všimol, že vaša dcérka tam stojí sama. Pre istotu som sa spýtal ľudí okolo seba, či náhodou nepatrí k nim, ale nikto sa k nej neprihlásil. Vtedy som si uvedomil, čo sa stalo, a na nasledujúcej zastávke som s ňou vystúpil.“

„Boli ste na ceste do práce, pane?“ spýta sa strážnička Denhamová.

Sive letmo zatvorí oči. Prečo ich to zaujíma? Ako im to pomôže nájsť Faye?

„Presne tak.“

„Kde pracujete, pane?“

„Šesť rokov ako vedúci účtovného oddelenia vo finančnej spoločnosti Anderson Pruitt,“ vysype zo seba Tim, hoci strážnička Denhamová sa ho nespýtala na jeho pracovnú pozíciu ani ako dlho ju už zastáva. Sive to pripadá čudné, aj keď myseľ jej zahmlieva panika.

„Kde má sídlo, pane – niekde nablízku?“ zaujíma sa Denhamová.

Sive sa prudko nadýchne. Ježiši, ako im táto informácia pomôže?

„Nie, na Liverpool Street.“

„Ale vystúpili ste tu?“

Tim očervenie. „Áno, aby som sa presvedčil, že dievčatko bude v bezpečí. Nechcel som ju nechať na nástupišti samu.“

„Komu ste ju odovzdali, pane?“

„Jednému bezpečnostnému pracovníkovi. Vedel o nej. Dostal správu z Bond Street.“

„A potom?“

„Zamieril som k východu, ale keď som pri dievčatku zbadal túto paniu, vrátil som sa, aby som... ved' viete...“ Pokrčí plecami.

Aby si sa priživil na našej radosti z opätovného stretnutia, pomyslí si Sive. Vychutnal pocit dobrého samaritána.

„Ďakujem, že ste to urobili,“ kývne mu hlavou. „Určite ste nevideli aj ďalšie dieťa? Faye má šesť rokov,“ rukou naznačí dcérinu výšku, „na sebe rovnakú bundu ako Bea a žiarivé blond vlasy. Naozaj ste si ju nevšimli?“

„Je mi ľúto,“ bezmocne pokrčí plecami Tim. „Videl som len túto malú.“

„V poriadku, pane, ešte potrebujem vaše kontaktné údaje pre prípad, že by sme sa potrebovali s vami znovu porozprávať,“ dodá strážnička Denhamová a Tim jej nadiktuje telefónne číslo.

Sive si odtiahne Beu od pleca a pozrie jej do tváre.

„Kde je tvoja sestra? Kde je Faye?“

„Čejs,“ vážne odvetí Bea, pozrie na Tima a potom zase na Sive. „Čejs vo vlaku.“

4

Aaron sa ponáhla k nej, bezohľadne sa pretláča medzi cestujúcimi a nevšíma si ich pohoršenie. Manželových stodevät'desiat centimetrov jej beží na pomoc. Sive hneď pocíti nádej. Spolu tú nočnú moru určite rýchlo prekonajú.

„Faye?“ bezmocne vyhrkne, keď sa pretlačí k nej.

Sive pokrúti hlavou. „Zatiaľ nie,“ hlesne.

„Preboha.“ Aaron sa rozhliadne po rušnom nástupišti a ona zreteľne vníma každý jeho milimeter. Tlačiaci sa ľudia. Obrovské mesto. Nespočetné vchody a východy. Tmavé tunely. Prichádzajúce vlaky.

„Čo sa stalo?“

Vysvetlí mu situáciu, vyráža zo seba krátke nesúvislé slová.

„Ako je možné, že si do vlaku nenastúpila spolu s nimi?“ nechápe Aaron.

„Bola som hneď za Beou a Faye, tlačila som kočík z výťahu. Povedala som im, aby sa ponáhľali. A potom...“ Sive zatvorí oči.

„A potom čo?“

„Zazvonil mi telefón. Chcela som zistiť, kto mi volá, a odmietnuť hovor.“

Aaron pokrúti hlavou.

„Nezabralo mi to viac než sekundu, ale...“

„... na zatvorenie dverí to stačilo. Chápem.“ Pošúcha jej ruku. Manželovo láskavé gesto jej vženie do očí slzy.

Strážnička Denhamová si odkašle a osloví Sive: „Vaša mladšia dcéra použila slovo ‚čejs‘, teda chase, – akoby Faye niekoho alebo niečo naháňala či prenasledovala. Rozumiete tomu? Napadá vám, za čím by mohla bežať?“

Sive pokrúti hlavou. „To naozaj netuším.“

Tim ešte vždy stojí neďaleko nich a Denhamová sa teraz obráti k nemu. „Nevideli ste vo vagóne bežať dieťa?“

„Nie, no bol preplnený. Sotva by sa v ňom dalo bežať.“

Aaron sa zatvári zmätene. „A vy ste...?“ pozrie na Tima.

„Tento pán sa postaral o vašu mladšiu dcéru. Vystúpil s ňou z vlaku a odovzdal ju bezpečnostnému pracovníkovi,“ vysvetlí mu strážnička Denhamová.

Aaron sa zamračí. „Tvrдите, že Faye ste vo vagóne nevideli?“

Tvrдите. Sive si zahryzne do pery. Tim sa trochu vzpriami a líca mu očervenejú. „Nie, vašu druhú dcéru som nevidel.“

Strážnička Denhamová ich preruší: „Toto sme už spolu prebrali a mám pánove kontaktné údaje, keby som potrebovala ďalšie informácie.“ Jej tón hovorí jasnou rečou: Otázky tu kladiem ja. „Teraz sa vráťme k tomu, čo povedala vaša mladšia dcéra, prosím. Deti sa niekedy za niečím bez premýšľania rozbehnú a stratia sa. Napríklad za loptou alebo motýľom.“

„Motýľ v metre?“ neveriaco vyhrkne Aaron. Sive ho chce napomenúť, aby sa ovládal – potrebujú každú pomoc, ktorú môžu získať, udržať všetkých na svojej strane.

„Napadá vám niečo, za čím by sa vaša dcéra mohla rozbehnúť?“ pokojne zopakuje Denhamová.